

Under udvalgsbehandlingen opnåedes der enighed mellem socialdemokratiets, det konservative folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget om at indstille lovforslaget til vedtagelse med de af handelsministeren foreslåede 2 ændringer, der er nævnt ovenfor.

Et *mindretal* i udvalget (venstres medlemmer) stillede forslag om en helt ny affattelse af forslaget og bemærkede herom i betænkningen:

„Mindretallet ønsker om den foreslåede nye affattelse af lovforslaget at bemærke, at det principielt ikke finder, at ministerens lovforslag med de af flertallet foreslåede ændringer tilfredsstillende mindretallets ønske om at sikre den egentlige opfinder dennes fulde rettigheder. Man kan iøvrigt diskutere, om en lovgivning på dette område er tiltrængt, da retspraksis har været i stand til på tilfredsstillende måde at ordne problemerne.

Vedrørende lovforslagets § 4 bemærker mindretallet, at denne bestemmelse omfatter et meget vanskeligt og ømtåligt spørgsmål, der i den sidste menneskealder har været genstand for stærke stridigheder mellem de industrielle virksomheder på den ene side og opfindende funktionærer og arbejdere på den anden. Fra sidstnævnte side er det gang på gang bestemt hævdet, at opfindelser kun gøres af fysiske personer og ikke af, hvad man plejer at kalde „juridiske personer“, f. eks. aktieselskaber og firmaer.

Lovforslagets § 4 har på dette område en social slagside, idet den ligefrem legaliserer bedriftsopfindelsen i strid med, hvad som nævnt de opfindende funktionærer og arbejdere har hævdet. Der ses ikke at være nogen saglig grund til ved loven at tage parti i denne strid ved i arbejdsgivernes interesse at legalisere bedriftsopfindelsen. Men dernæst står der intet i § 4 om, hvem der har bevisbyrden for, om der foreligger en virkelig bedriftsopfindelse. Det synes i al fald at være det eneste naturlige at pålægge arbejdsgiveren, den industrielle virksomheds tekniske ledelse, at bevise, at det er umuligt at angive bestemte personer som opfindere, hvilket i al fald må medføre, at der i loven stilles krav om, at den tekniske ledelse ved en på tro og love afgiven erklæring — med sandhedspligt efter straffelovens §§ 161—163 — bestemt udtaler, at det er umuligt at angive sådanne bestemte personer.

Det af ministeren stillede og af udvalgets flertal tiltrådte ændringsforslag til § 4 imødekommer i et vist omfang mindretallets opfattelse, men ikke fuldt tilstrækkeligt, hvorfor mindretallet stiller sit ændringsforslag.

De fleste af det fremsatte lovforslags regler er kun deklaratoriske, d. v. s. at de kan fraviges ved aftale. Dette gælder således §§ 3—6 og § 7, stk. 1 og 2. Derimod er § 7, stk. 3, § 8 og §§ 10 og 11 ufravigelige. Men netop fordi de førstnævnte regler i loven kan tilsidesættes ved private kontrakter, er det mest hensigtsmæssigt ganske at overlade